

תערוכה חדשה בפואיה של חדר האוכל

נופים בטבע – יהודית שילה (אדלר מבית הוריי).
צבעים אקריליק על בד – יוני 2010.

יהודית כותבת:

נולדתי בעיירה ברזובה, בהרי הקרפטים - אז צ'כוסלובקיה. גדלתי כילדה חמישית למשפחה בת שבעה ילדים. בגיל 15 נלקחתי עם משפחתי לגטו, משם לאשוויץ, בירקנאו ואלנדורף. שרדתי את השואה בעבודות פרך.

עליתי לישראל במאי 1948, בניתי את חיי ומשפחתי בקיבוץ עין השופט, בו אני חברה מאז. בעזרתך וכישרונך של אורנה שטראוס ומרים ביטמן מ"גילאור", אני רוכשת את מיומנויות השימוש בצבעים, מכחולים ובדים שונים ומנסה לעצב לעצמי את הסגנון האישי שלי בציור כדי לבטא את התרשמויותי ותחושותיי.

אהבתי לצייר עוד בילדותי, שנקטעה בגלל מלחמת העולם השנייה. רק בשנים האחרונות הפך הציור לחלק מאוד משמעותי וחשוב בחיי. מאז הירצחם של בני היקר ינאי ז"ל ונכדתי ענבל ז"ל - אני מקדישה את עצמי לפיתוח בתחום הציור.

מיום שהשקעתי את עצמי בציור אני מביטה באופן שונה על הסביבה ועל הפרטים השונים בטבע.

אני מוצאת בציור נופים, מרחב גדול ורוגע. הציור מאפשר לי לחשוב, להתעמק וליצור משהו חדש מעצמי. הציור מאפשר לי לחשוב בחיוב, לא לשקוע במרה שחורה, ללכת קדימה ולראות את משפחתי הנהדרת - כן ירבו.

אני מודה לכל אחד ואחת מכם, שיעצור לרגע ויקרא את דפי זה.

יהודית שילה, יוני 2010

הטבע בציוריי - נותן לי כוח להתמודד

עיתון מס' 24 – 14.6.2013

במלאת עשר שנים להירצחו של בנה, ינאי וייס ז"ל, בפיגוע בפאב ה"מיקספלייס" בתל אביב, מציגה יהודית תערוכת ציורים לזכרו. התערוכה תוצג בפואיה של האולם האזורי מגידו-עין השופט, בין התאריכים: 1.8.2013-4.7.2013.
פתיחה חגיגית תתקיים: ביום חמישי 4.7.2013, בשעה 18:30, בפואיה של האולם.

באולם רחב ידיים בגילאור, משתתפת יהודית בחוג ציור אותו מדריכה מרים ביטמן. חוקים לא נמצא כאן – הכל פתוח ואפשרי.

חלון גדול הפונה מערבה, משקיף על השדות והנופים ומכניס למקום אור גדול. דרך החלון עוקבות משתתפות הסדנא אחרי הטבע המתחדש, עונות השנה, הגידולים השונים, הצבעים המתחלפים ועוד, מתרשמות ומעלות את רשמייהן בצבע על הבד.

בשקט ובנועם הן מתרכזות בבדים שלפניהן, מניעות את ראשיהן בזווית ובוהנות את מעשי ידיהן, והמכחול מלווה את המחשבה במשיחות של צבע. מרים סובבת חרש ביניהן, בוחנת את העבודה, שומעת את הדברים העולים ומייעצת כיצד להמשיך את הרעיון והביצוע. אווירה נעימה שוררת. מן הקיר נשקפות עבודות מרהיבות שהושלמו ונתלו על הקיר. יהודית משתלבת במעשה היצירה. מסדרת את ערכת הציור שלה, מתארגנת, מתרכזת ומתחילה-ממשיכה בציור - על כל המשתמע מכך.

מתוך עבודה של ליאן רזניק, סטודנטית לעו"ס, על יהודית:

"יהודית נולדה בשנת 1929 בצ'כוסלובקיה, היום אוקראינה. משפחה מסורתית, שבעה ילדים. בגיל 11 היא ומשפחתה מתחילים את מלחמת ההישרדות של המלחמה. המשפחה נלקחת לאושוויץ. ההורים ושני האחים הקטנים נספים במחנה. יהודית מצליחה לשרוד את המחנות והמלחמה הארוכה. בגיל 15 היא יוצאת מחדש לחיים. חזרה לצ'כיה, משם לגרמניה, שם הצטרפה ל"השומר הצעיר" ולהכשרה לחיי קיבוץ. בהכשרה היא פוגשת את ליפא - והם עולים ארצה ונישאים. שנה וחצי בכפר מסריק ומשם, יחד עם הכשרת "חביבה רייק" – הם מגיעים לעין השופט. השניים בונים את הקן המשפחתי המשותף ונולדים שלושת ילדיהם: אבנר, ינאי וגדי.

החיים מזמנים שינויים ותהפוכות, ובשנת 2001 פוגע השכול ביהודית והמשפחה כולה. נכדתה הבכורה ענבל, בתם של אבנר ומריאן, נרצחת בפיגוע טרור באוטובוס במחנה 80. שנה וחצי מאוחר יותר מכה השכול ביהודית בפעם השנייה, כאשר נרצח ינאי, בנה האמצעי, בפיגוע טרור בפאב "מיקס פלייס" בתל אביב.

מעוצמת האסונות שוקעת יהודית וחשה כי אין עוד טעם לחייה.

עם תמיכה רבה ועזרה, היא מצליחה לקום שוב על רגליה, לחזור לתפקד

בשנת 2006 מתחילה יהודית להשתתף בפעילות ב"גילאור", מרכז יום לקשישים במועצה אזורית "מגידו".

במרוצת הזמן, היא מכירה שם את מרים ביטמן, מורה לציור מקיבוץ דליה, ומתחילה להשתתף בחוג לציור בהדרכתה.

יהודית מספרת :

"בהתחלה הייתי מאוד מבולבלת. תמיד מאוד אהבתי את הצבעים, עוד מאז שעבדתי עם ילדים. לאט בגילאון הצלחתי להיפתח יותר. עם הזמן, התעסוקה הזאת עזרה לי לעבור את השכול הקשה ביותר. אמרתי לעצמי, שלמען ינאי וענבל אני רוצה להמשיך להיות עם המשפחה שעוד נשארה בחיים.

כל פעם ראיתי שאני מתקדמת, זה עזר לי להמשיך ולהוכיח לעצמי שאני עדיין יכולה לעשות משהו למען האנושות. הטבע בציור נתן לי לראות את הדברים בצורה חיובית וחיונית ונתן לי כוחות להתמודד עם כל מה שיש לי". היום, אחרי מספר שנים, יהודית מוצאת בציור מקום מפלט. שם, עם הצבעים, הצורות והנופים, היא יכולה לתת לעצמה קצת שקט ושלווה".

מרים ביטמן מספרת על יהודית:

"אצל יהודית זה לא סתם לקום בבוקר ולצייר. זה בציפורניים. היא נלחמת, כמו ביערות, כאילו חייבים לעשות למען החיים והשפיות. בגילה יש לגוף מגבלות, שיהודית לא נכנעת להן. כאשר מתחילים לעסוק בציור בגיל מבוגר יש מגבלות נוספות כמו דעתנות אישית, קושי לקבל וליישם. יהודית התקדמה מעבר ללימוד גרידא. היא מגלה ניואנסים של הקשבה והפנמה. היא התפתחה מאוד. יש לה כבר מבט של יוצר ויכולת לגלות מה שלא חשבה עליו. בעבודותיה של יהודית יש אופטימיות רבה. המשימה של יהודית היא לנסות להבדיל בין "עבודה" להנאה, לעיסוק באמנות. פחות להתרגז ופשוט ליהנות".

***

יהודית איננה מוותרת לחיים.

באומץ, בגבורה ובכוחות על אנושיים היא עומדת מול האסונות שפקדו אותה לאורך השנים, לעיתים איתנה וחזקה יותר, לעיתים שברירית ופגיעה יותר, אך לא מוותרת וחיה חיים מלאים. יהודית למדה לשאוב כוח מיצר החיים, ונתנה לעצמה מתנה – את הציור. זהו הביטוי להמשכיות הפנימית שלה, זאת הדרך שלה ליצור, להרגיש, לבטא ולהתבטא.

***

מוזמנים להתרשם מן התערוכה ואף לקנות את תמונותיה של יהודית. כל סכום שייאסף הוא קודש להנצחתו של הבן ינאי.

רשמה וצילמה: בתיה רוניק

נאחל ליהודית חיים מלאים ועשירים, בריאות טובה והמשך יצירה ברוכה!

ברכה לאימא יהודית שלה / אבנר וייס

ערב טוב,

התבקשתי לפתוח את הערב בסימן התערוכה של אמא ולומר משהו קצת יותר אישי משלי אליך אמא, לרגל האירוע המיוחד הזה.

ציור - מה זה ציור, מה זה אומר לנו, מה משמעות המילה הזו מילולית, רגשית, שכלית...

הצצתי במילון בערך "ציור". נאמר שם שציור הנו תחום אחד משלל תחומי האומנויות. ציור בבחינת ביטוי גרפי למציאות (גישה טכנית - חיקוי למציאות), ביטוי למחשבה, לדמיון, לתחושות (מתחום האישי והרגשי). מצאתי גם מילים קשורות: איור, אילוסטרציה, משכית, מתווה, סקיצה, שרטוט, עיטור, צורה, קולאז', קריקטורה, תרשים, תמונה.

יש ציור חד ממדי, דו ממדי, תלת ממדי ואפילו רב-ממדי. ציור מופשט, ריאלי, קלאסי, סוריאליסטי, אימפרסיוניסטי, טבע ודומם ומודרני...

גיליתי גם עולם שלם בתחום הצבעים: גואש, שמן, אקרואל ואקריליק וסוגים שונים של עפרונות, ואפילו עולם שלם של מכחולים עשויים זנבות של חיות נדירות מסיביר ואלסקה... בקיצור, בזכות התפתחות התחביב והעיסוק של אמא בשנים האחרונות, נחשפתי גם אני יותר לעולם הציור ולעולם הציור האישי שלך, אמא.

אצלנו ביהדות, נושא הציור, העיטור והקישוט מיד מתקשר לבצלאל בן אורי, בן חור, אשר היה אמן ואדריכל המשכן שיועד לארון הקודש עוד בעת ההיא, כאשר עם ישראל היה בהתגבשותו בשנות נדודיו במדבר. בצלאל התמלא ברוח האלוהים, בחכמה ובתובנה ובכל מלאכה לחשוב מחשבות, לעשות בזהב והכסף ובנחושת... בצלאל היה משבט יהודה, מה שאולי מקשר גם אותך אליו, שהרי את לא רק יהודייה, אלא שאפילו שמך יהודית... כאילו להדגיש את מה שאומרים היום בסלנג: "יש לך את זה!"

גם אצלך אמא, כפי שסיפרת לנו, התשוקה לאמנות ולציור נטועה עמוק בתוכך (מעין רוח אלוהית!), חלק מאישיותך, אולם במשך שנים רבות התחום הזה היה חבוי בתוכך, והוא התגבש והבשיל רק בשנים האחרונות, כצורך לביטוי אישי וגם לאור הנסיבות המיוחדות, ובהיווצר האפשרות והתנאים לתת לו ביטוי - אפילו כיצירה מאוחרת בשנים.

החתיירה שלך למצוא משמעות, לדבוק בחיים ולהוביל כל הקורה אותך, הרצון ליצור מתוך עצמך דברים חדשים - אישיים - בשילוב סקרנות אין קץ, דחף, להט, נחישות והתמדה, ולא לוותר גם כאשר נוצרו קשיים נפשיים ופיזיים שהקשו ומקשים עליך מאוד. ההחלטה שלך ללמוד את התחום, להתעמק ברזיו, להשקיע מאמץ ולהתפתח בו כדרך להגיע אל היעד שהצבת לפניך - ליצור תמונות בסגנון עם ביטוי אישי וייחודי משלך. לא נתת לעצמך הנחות וגם לא לאחרים.

הצטרפת לפעילות המיוחדת בבית גילאור, ופגשת שם חברות חדשות שבחרו גם הן בציור כנושא להתפתח בו, לצבור ידע, להבין מהי תמונה, כיצד לתכנן ולארגן את תכנית המתאר של התמונה, מה והיכן, ידע ושימוש בטכניקות ציור וצביעה, וגיבוש רוח וסגנון יצירה שלמה יותר, בוגרת, עם ההיבטים האישיים שלך. כל זאת עשית בעזרתה והנחייתה הטובה של מרים ביטמן.

התמונות שאת יוצרת הן אישיות מאוד ומספרות גם איך את רואה את הדברים, כיצד הדברים משתקפים דרך עיניך ומה את חשה. גוונים חזקים של ירוק וכחול. פרחים, הרבה פרחים צבעוניים, רעננים, בגוונים מאוד אופטימיים. כל עלה כותרת מוקפד בגוונים ובתתי-הגוונים שלו. השמים פרוסים מעל, מספרים כמעט את סיפור הבריאה ונותנים תחושה של עומק.

הערב, אנו איתך, מציינים עוד פרק אחד בסיפור התמונות שאת מציירת. פרק אחד מתוך רבים שעוד מחכים בהמשך הדרך.

כאן גם ההזדמנות לציין את הערכתנו לידע ולמיומנות שרכשת במשך השנים. הגעת לשלב בו את מביעה ונותנת ביטוי טוב יותר ומיוחד באמצעות הציור ליכולותיך, לרגשותיך ותחושותיך וגם כנדבך נוסף למשמעות החיים.

תודה לכל מי שסייע להפיק ולארגן את הערב ואת התערוכה הזו ומכל אחד מכם שהתכבד להגיע לכאן הערב, לציין יחד איתנו את האירוע הזה.

תודה לך אמא עבור הערב הזה ובכך שאת משתפת אותנו ביצירה האישית המיוחדת שלך.

מאחל בשם משפחתנו-משפחתך ובשמי המשך יצירה פורייה ומעניינת, המשך מציאת משמעות ועניין בחיים, בציור ובכל מעשי ידיך. שאותה רוח אלוהים תשרה עלייך ותמשיך למלא אותך בתבונה, בדעת ובכל מלאכה, לחשוב מחשבות, להמשיך וליצור, לימים ושנים טובות ובריאות.

שלך באהבה, אבנר

עיתון מס' 28 – 12.7.2013

תודה מעומק הלב / יהודית שילה

ברצוני להודות לכל החברים שהגיעו בערב של פתיחת תערוכת הציורים שלי, לזכרו של הבן שלנו היקר ינאי ז"ל, שעברו 10 שנים להירצחו והוא רק בן 46.

בתחילת הערב שמענו את המנגינה של ינאי, אותה כתב ב-1997 כאשר הסקאדים הראשונים נפלו על תל אביב. מנגינה זו עצובה וככה זה גם מורגש, וכאשר יודעים את הסיבה - אזי הלב שלך דופק פעימות רבות נוספות בלי יכולת להפסיקן.

ינאי שלי היה בן מוכשר במוזיקה, כישרוני בתחומים רבים, היה מהנדס מחשבים בנייס. הוא היה מרוצה מאוד, עד שנרצח בפיגוע הנורא.

הכי חשוב שינאי היה אדם טוב, אדם ישר, היה מוכן לעזור לכול אחד. חיוכו ליווה אותו לכול מקום. ינאי היה מורה למופת. התיכונים טיים דאז סיפרו עליו דברים נפלאים, סיפרו בכתובה, סיפרו בשירה, סיפרו בדמעות על אדם שאהבו מאוד, על אדם שידע איך לעזור, קראו לו חבר, אמרו עליו שהוא כמו אבא. כן, הוא עזר להם בכל, שעות רבות ינאי היה נשאר עם התלמידים, לתמוך, לעודד, לא לתת להישבר.

הסיסמה של ינאי הייתה שכול ילד יכול לנגן, ינאי הצליח להוכיח את סיסמתו זו. הוא היה בן טוב ואיש משפחה נהדר, היה מסור לילדיו, בן ועומר, את אורנה אהב והיה מסור לה מאוד. קשה למצוא היום אנשים כמוהו. אני הייתי גאה בך, ינאי שלי. אהבתי אותך תמיד. אמא.

צילום: גדעון שפירא

לרגל ט"ו בשבט
מוצגות בפואיה של חדר האוכל
תמונות טבע, עצים ונוף של יהודית.*

אוצר: ביל סטרובי
שגם סידר ותלה את התערוכה.*

תמונה זאת, של עץ הפיקוס
על יד המועדון, צילמה יהודית לפני
ארבע שנים.
בציור מונצח העץ כאשר עמד
עוד עם מלוא עלותו.

נופים בטבע - יהודית שילה (אדלר)
צבע אקריליק על בד קנבס - שבט תשע"ח - 2018

יהודית:

הטבע נותן לי אפשרות לראות מקומות יפים, בצבעים שונים, בכל מקום.
אני מוצאת בנופים האלה שאני מציירת - מרחב ורוגע. הציור מאפשר לי לחשוב באופן חיובי, לא לשקוע במרה שחורה,
ללכת קדימה וליהנות ממשפחתי הנהדרת - כן ירבו.
אני מאחלת לכולנו שנפקח כל בוקר את העיניים, נביט בטבע סביבנו - ונראה את הדברים הנפלאים שהוא נותן לנו.